

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1881	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Πράξ. 5,12-20) 19 Ἀπριλίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ τρία ὄπλα τῶν ἀποστόλων

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά» (Πράξ. 5,12)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἢ τοῦ Ἄντίπασχα. Θὰ πῶ λίγες λέξεις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀποστόλου, ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ ποῦ εἶπα στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

Ὅποιος σκεφθῆ, ὅτι ἡ θρησκεία μας ἄρχισε ἀπὸ τὸ τίποτα, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἦταν μικρός, ὅτι κι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μαθητὰς του ὁ ἕνας τὸν πρόδωσε καὶ τὸν πούλησε ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνήθηκε, κ' οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν φοβισμένοι· κι ὅταν κατόπιν σκεφθῆ, ὅτι οἱ ἑνδεκα μαθηταὶ ἔγιναν ἑβδομήντα, οἱ ἑβδομήντα ἔγιναν τρεῖς χιλιάδες, οἱ τρεῖς χιλιάδες πέντε χιλιάδες, ὅτι αὐτὸ τὸ ῥυάκι ἔγινε Ἀλιάκμονας ποῦ δροσίζει τὴν οἰκουμένη, τοῦ γεννιέται ἡ ἀπορία· **ποιὰ τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ;** τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε τὴ θρησκεία μας ν' ἀπλωθῆ τόσο πολύ;

Γιὰ νὰ διαδοθῆ μιὰ ἰδέα, ἓνα σύστημα ἢ ἓνα συγκρότημα, χρειάζονται –κατὰ κόσμον– α') **χρῆμα**, β') **ὄπλα - βία**, γ') **γνώσις - ἐπιστήμη**. Ποιὸς ὑπολογίζει μικρὰ κράτη; ὁ νοῦς ὧλων εἶνε στραμμένος στοὺς κολοσσούς, στοὺς γίγαντες· αὐτοὺς ποῦ ἔχουν χρῆμα, ποῦ διαθέτουν τὰ τελειότερα ὄπλα, ποῦ ἔχουν τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ εἶχε τέτοια πράγματα ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ; διέθετε λεπτά, ὄπλα, σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονες;

Ἡ γῆ δὲν εἶδε οὔτε θὰ δῆ πιὸ φτωχοὺς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους. Κι ἂν εἶχαν λίγα χρήματα, τὰ ὄδωσαν κι αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κ' ἔμειναν πᾶμπτωχοι. Χρήματα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν ὄπλα; Μὰ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀφώπλισε, τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ ὀπλοφοροῦν. Στὸν θερμόαιμο Πέτρο, ποῦ ἔβγαλε μαχαίρι κ' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου Μάλχου, λέει «*Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην*»· «ὅποιος μαχαιρώ-

ση, ἀπὸ μαχαίρι θὰ πάη» (Ἰω. 18,11. Ματθ. 26,52)· τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἀποστόλων εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Χρήματα δὲν εἶχαν, ὄπλα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν σοφία - ἐπιστήμη; οὔτε ῥήτορες τῶν Ἀθηνῶν οὔτε φιλόσοφοι τῆς Ῥώμης οὔτε ἄλλοι ἐγγράμματοι ὑπῆρχαν μετὰξὺ τους. **Πᾶμπτωχοι, ἄοπλοι, ἀγράμματοι** οἱ ἄλιεῖς τῆς Γαλιλαίας. Πῶς λοιπὸν διαδόθηκε ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μας; τί συνετέλεσε;

Τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τῆς δὲν πρέπει νὰ τ' ἀναζητήσουμε σὲ ἐξωτερικοὺς παράγοντες, δὲν εἶνε ὑλικά - οἰκονομικά· θὰ τ' ἀναζητήσουμε στὸν ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμον καὶ θὰ τὰ βροῦμε στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Ἐκεῖ βρίσκονται. Ποιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτά; Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν **τρία μεγάλα ὄπλα**.

● Τὸ πρῶτο ποιό ἦταν; Τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· ἦταν «*τὰ ῥήματα τῆς (αἰωνίου) ζωῆς*» (Πράξ. 5,20)· κρατοῦσαν στὰ χέρια τους **τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ**. Ὡ τὰ λόγια αὐτά! Ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ; Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶνε μέσα στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο, οὔτε εἰπώθηκαν ἀπὸ ἄλλον οὔτε θὰ εἰπωθοῦν ποτε στὸν κόσμον. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι*» τοῦ Κυρίου δὲν θὰ παρέλθουν (βλ. Ματθ. 24,35). Δὲν ἔχουν ῥητορεία Δημοσθένους καὶ φιλοσοφία Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, δὲν ἔχουν φαντασία καὶ λογοτεχνία, ἔχουν ὅμως βάθος καὶ πλάτος, περιεχόμενον ἐννοιῶν ὡκεανὸν ὀλόκληρο. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε γιὰ ὅλους· εἶνε ἄρτος - ψωμί γιὰ τοὺς πεινασμένους, νερὸ δροσερὸ γιὰ τοὺς διψασμένους, μέλι γλυκὸ γιὰ τὰ παιδιά, γάλα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, λιπαρὰ τροφή γιὰ τοὺς ὀρμίμους, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς πονεμένους καὶ πενθοῦντας, ῥομφαία καὶ σπαθὶ ἐναντίον τῶν ὀργάνων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ἢ πανοπλία τοῦ Παύλου. Γι' αὐτὸ εἶπε κάποιος ὅτι, καὶ ἂν ὑπῆρχαν σὲ ἄλλους πλανῆ-

τες ὄντα λογικά, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἄλλη πίστι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ «μάγευαν» τὶς καρδιές καὶ ἔτσι διαδόθηκε τὸ εὐαγγέλιο.

● Δὲν ἦταν ὅμως μόνο τὰ λόγια, ἦταν καὶ τὰ ἔργα· ὥραία ὄχι μόνο ἡ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ ἡ **ζωὴ τους**. Ὅ,τι δίδασκαν, τὸ ἐφάρμοζαν στὸν ἑαυτό τους. Ἔλαμπε ἡ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἀρετὴ· τὴ ζωντανὴ ἐλπίδα, τὴν ἀκράδαντη πίστι, καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη ποὺ θυσίαζε τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἐβλεπαν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἀνώτερη καὶ νὰ πετοῦν ψηλά, νὰ γίνωνται ἄγγελοι, ἔλεγαν· Μιὰ θρησκεία, ποὺ ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνη τὸ κάρβουνο καὶ νὰ τὸ κἀνη διαμάντι, νὰ παίρνη ἕνα λύκο καὶ νὰ τὸν κἀνη ἀρνί, νὰ παίρνη τὸν ἁμαρτωλὸ ληστή καὶ νὰ τὸν κἀνη ἅγιο, νὰ παίρνη τὸ κτῆνος καὶ νὰ τὸ κἀνη χερουβὶμ καὶ σεραφίμ –«οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες»–, μιὰ τέτοια θρησκεία δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ εἶνε θεϊκὴ, καὶ αὐτὸς ποὺ τὴν ἴδρυσεν δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ εἶνε Θεός. «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια (μόνος)*» (Ψαλμ. 76,14-15).

● Ἐνα λοιπὸν μέσο ποὺ διαδόθηκε ἡ θρησκεία μας εἶνε τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ λάμπουσα ζωὴ τῶν ἀποστόλων, καὶ τὸ τρίτο τὸ λέει πάλι ὁ ἀπόστολος σήμερα· «*διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά*» (Πράξ. 5,12). Ἔκαναν, δηλαδὴ, καὶ **θαύματα** οἱ ἀπόστολοι. Δὲν ἐξηγεῖται ἡ διάδοσις τοῦ εὐαγγελίου μόνο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀγίας τους ζωῆς· ἦταν ὠπλισμένοι καὶ μὲ δύναμι θαυματουργικὴ. Ἔκαναν «*σημεῖα καὶ τέρατα*». Ποιὰ εἶνε τὰ «*σημεῖα*»; οἱ ὑπερφυσικὲς εὐεργεσίαι· ὅτι ἄνθρωποι ἄρρωστοὶ ἐπὶ χρόνια, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς γιαιτρέψῃ κανένας γιαιτρὸς καὶ κανένα φάρμακο καὶ κανένας μάγος, μέσα σ' ἕνα λεπτὸ θεραπεύονταν. Καὶ μόνο «*ἡ σκιά*» τοῦ Πέτρου νὰ ἴπεφτε πάνω τους, ἔφτανε νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Καὶ τὰ μαντήλια ἀκόμα καὶ τὰ ροῦχα, ποὺ ἄγγιζαν τὸ σῶμα τῶν ἀποστόλων, ἦταν θαυματουργικά (βλ. Πράξ. 5,15· 19,12). Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ «*τέρατα*»; τὰ ἐκπληκτικὰ γεγονότα, ποὺ ὁ ἄπιστος δὲν τὰ πιστεύει ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε. Στὴ ζωὴ τῶν ἀποστόλων ὁ κόσμος εἶδε π.χ. μέσα στ' ἀμφιθέατρα λιοντάρια νὰ γίνωνται ἀρνιά, νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ φιλοῦν τὰ πόδια τῶν ἁγίων· εἶδε τὴ φωτιὰ νὰ μὴν καίη τὰ κορμιά τους· εἶδε ν' ἀνοίγουν τὶς φυλακὲς ἄγγελοι καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώνουν. Οὔτε φυλακὲς τοὺς πε-

ριώριζαν, οὔτε ποτάμια καὶ θάλασσες τοὺς ἔπνιγαν· καὶ τὰ βουνα ἀκόμα παραμέριζαν στὸ πέρασμά τους. «*Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά*». Ὅπως ἕνα ἔγγραφο, γιὰ νὰ ἴνε ἔγκυρο, πρέπει κάτω ἀπ' τὸ κείμενο νὰ ἴχη καὶ σφραγίδα, ἔτσι καὶ αὐτὰ ποὺ κήρυτταν οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν μόνο ὥραϊα λόγια ἀλλὰ εἶχαν καὶ σφραγίδα· καὶ ἡ **σφραγίδα**, ποὺ βεβαίωνε τὴ θεϊκὴ προέλευσι τοῦ κηρύγματος τους, ἦταν τὰ θαύματα ποὺ τελοῦσαν. Ἡ διδαχὴ τῶν ἀποστόλων ἐβεβαιοῦτο «*διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων*» (Μάρκ. 16,20). Ὡ τί θὰ βλέπαμε ἂν ζοῦσαμε «*ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις*»!...

* * *

Θὰ πῆ κάποιος· Αὐτὰ συνέβαιναν «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», σήμερα **γιατί δὲν γίνονται θαύματα**;... Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, ἀγαπητοί μου, **χρειάζεται πίστι**. Ἄν σήμερα δὲν γίνονται θαύματα, δὲν εἶνε διότι ἀδυνατίσει ὁ Χριστός, ἀλλὰ διότι ἀδυνατίσει ἡ δικὴ μας πίστι· εἶνε μᾶλλον ὀλιγοπιστία – νὰ μὴν πῶ ἀπιστία. Ὅπου ὅμως ὑπάρχει πίστι, καὶ σήμερα γίνονται θαύματα. Ἀκοῦστε ἕνα.

25 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὸ Μαραθῶνα, μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια εἶχε ἕνα κοριτσάκι τῆς δευτέρας δημοτικοῦ. Αὐτό, καθὼς μάζευε λουλούδια γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὴ γιαιγιά του, τὸ δάγκωσε ὀχιά. Τὸ μετέφεραν ἀναίσθητο στὸ καλύτερο νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ οἱ γιαιτροὶ εἶπαν· Δὲν ὑπάρχει πιὰ σωτηρία· ὅ,τι μπορέσαμε τὸ κἀναμε... Τὸ παιδὶ εἶχε βυθιστῆ, ἦταν σὰν νεκρό. Μὰ ἡ μάνα πίστευε. Γονάτισε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα τὸ Χριστὸ νὰ τὸ κἀνη καλὰ. Καὶ τὸ πρῶι, ἐνῶ ὄλοι τὸ εἶχαν ξεγραμμένο, τὸ κοριτσάκι ἄνοιξε τὰ ματάκια του καὶ εἶπε· **Μάνα μου, εἶμαι καλὰ!**... Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄπιστοι γιαιτροὶ ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἡ φωτογραφία του δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες.

Γονεῖς, **στηρίξτε τὸ σπιτάκι σας πάνω στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ μας**. Καὶ νὰ ἴχετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ποὺ γεννηθήκατε μέσα σ' αὐτὴν.

Ἀδελφοί μου, **στὰ ἴχνη τῶν ἀποστόλων!** Ἄς καυχῶνται ἄλλα ἔθνη γιὰ τὶς μηχανὲς καὶ τὰ ὄπλα τους· ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἔχει τὸ ἀνώτερο ὄπλο, τὴν πίστι. Κι ἂν σκιάσῃ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἀεροπλάνα, κι ἂν γεμίσῃ ἡ γῆ ἀπὸ διαβόλους, ἐὰν ἐμεῖς, ὁ μικρὸς Δαυῖδ, ἔχουμε στὴν καρδιά του τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ θὰ νικῆσῃ. Ἄς πλησιάσουμε, ἄς ἐνωθοῦμε, **ἄς γίνουμε ἕνα μὲ τὸ Χριστό**. Ἄς ἀποδείξουμε καὶ στὴ γενεὰ μας, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**